

gammelt Sølv — Støb, Krus og Bægre — blandt de sidste endog et Par gamle Alterkalke.

Dersom ikke Besøget hos Baronessen og de Tanker, dette havde vakt hos ham, var gaaet forud, vilde al denne Pragt have gjort et endnu stærkere Indtryk paa ham, end den nu gjorde. Og dog var han imponeret. Halvt mod sin Vilje betoges han af denne ublufærdige Forkyndelse af Pengenes Magt. Der krøb ham et eget frysende Behag gennem Sjælen ved Tanken om denne Almagt, der havde tvunget saa mange fremmede Folkeslags nedarvede Skatte, ja selv Kirkernes hellige Kar til at tjene som Pynt i denne Jødes Stue.

Han smilte lidt forlegen. Det lod sig ikke nægte — den lille Prinsesse Salomon havde virkelig ikke blot sin Skønhed at bringe som Erstatning for, at hun var „sort“.

Døren til Sideværelset gik op. En lille Herre af et frastødende Udseende traadte ind og bukkede dybt. Skønt vistnok henved tresindstyve Aar var han meget moderne og ganske ungdommelig klædt, bar en kort, lys Overfrakke og havde en Monocle dinglende foran paa Brystet. I Haanden holdt han en blank Silkehat.

„Mit Navn er Direktør Delft,“ sagde han med noget fremmed i Tonefaldet. „Jeg er Onkel her i Huset.“

Mandens store Høflighed forligede Per med hans hæslige Abehoved.

„Mit Navn er Sidenius.“

„Aa, — den unge Ingeniør formodenlig? Min Nevo har talt om Dem. Jeg be'r Dem, sæt Dem dog! Fru Salomon — min Søster — er i Øjeblikket med en Syjomfru engageret. Hun vil straks være til Tjeneste. Jeg be'r Dem! Gør Dem det mageligt!“